

Chương 21

IAN VÀ TÔI LÀ MỘT ĐÔI. Haizz! Công nhận là, người yêu của tôi hình như có hơi thiếu năng trong giao tiếp xã hội, nhưng tôi rộng lượng tha thứ cho anh, vì anh là người hôn rất tuyệt và lại có nhiều phẩm chất đáng yêu khác nữa. Với lại, xét đến việc anh đã lớn lên như thế nào, phải bôn ba khắp nơi trên thế giới, còn cả việc phát hiện ra vợ mình lên giường cùng người đàn bà khác, thì Ian được phép có chút không bình thường. Hôm thứ Bảy, tôi dẫn Ian đi bơi thuyền... Bowie đổi, nhưng rồi, vì một nửa nó là giống Eskimo, nên nó quyết định không thể đổi mãi được và đi vào sân nhà Ian để ca hát cùng Angie, rồi sau đấy lại còn cố leo lên người Angie nữa chứ.

Dưới bầu trời xám màu chì, chúng tôi bơi thuyền ra một hòn đảo nhỏ đầy thông và đá tảng cùng vài chú sóc. Tôi trải rộng chăn rồi lấy ra túi đồ tôi đã để vào đó hai phích cà phê cùng vài chiếc bánh quy.

“Em nghĩ đám sóc ra đến đây bằng cách nào thế?” Ian hỏi khi quan sát mấy con sóc chạy tới chạy lui trên mấy tảng đá.

“Chúng có vài con thuyền bé xíu ấy mà,” tôi đáp. “Chúng chèo ra thuyền ấy tại đây, ngay trên hòn đảo này. Nghề thủ công thôi.”

“Anh coi như em không hiểu gì nhé,” Ian nói tỉnh bơ.

“Anh nói phải. Lại đây nào, người yêu của em,” tôi vừa nói vừa vỗ vỗ xuống tấm chăn cạnh mình. “Hôm nay là một ngày mùa thu dịu dàng, chúng ta đang sống tại tiểu bang xinh đẹp nhất miền Bắc, còn em thì đã làm món bánh quy nhân hạt sô cô la, chỉ cho anh thôi đấy. Mặc dù đúng là em đã phải chừa lại mấy chục cái cho ông nội. Tội mình nói chuyện về anh đi.”

Ian nhăn mặt, nhưng cũng làm theo. “Vậy em muốn biết gì?”

“À thì,” tôi vừa nói vừa gặm một miếng bánh quy của mình, mà thú thật là, bánh ngon tuyệt. “Làm sao anh có vết sẹo trông hấp dẫn đến khó tin ấy vậy?” tôi với tay lên lần theo vết sẹo. “Em thì em đang nghĩ đến một trận đấu dao với cướp biển. Em nói đúng chứ?”

Ian bật cười. “Choáng váng lắm đấy, nhưng không đúng.”

“Thế thì tại sao nào?”

“Anh té khỏi ghế xích đu khi lên sáu.”

“Thế ta cứ bám vào câu chuyện với tay cướp biển đi, được không anh?” tôi cười thật tươi và tựa đầu lên vai Ian. “Thế thì anh kể cho em nghe về thời thơ ấu cùng những nơi anh từng sinh sống nhé,” tôi đề nghị.

Ian liếc qua tôi. “Cũng được. Ừm... à, anh từng có nhắc đến mẹ và anh trai anh, đúng không?”

“Đúng. Alejandro. Cái tên nghe vui tai thật.”

Ian gật gù. “Thật ra thì, đây không hẳn là anh của anh. Anh ấy là anh họ. Còn bác Jane là bác gái của anh. Bố mẹ anh qua đời trong một tai nạn máy bay nhỏ khi anh lên tám.”

“Ôi Ian,” tôi thốt lên, nước nở ngay lập tức. “Em thật lầy làm tiếc! Tội nghiệp anh quá!”

“Ừ thì, cũng có... đau khổ thật. Nhưng rồi bác Jane nhận nuôi anh. Trước đây anh chỉ mới gặp bác có một lần, còn Alejandro thì lớn hơn anh chín tuổi. Bác Jane... đã cố gắng hết sức, phải chăm lo cho con của em trai trong khi vẫn phải làm việc của mình.”

“Hiệp hội Bác sĩ không biên giới đây à?”

“Cơ bản là đúng vậy. Bác ấy là bác sĩ giải phẫu chỉnh hình. Chỉnh sứt môi hở hàm ếch hay những thứ đại loại thế. Alé cũng là bác sĩ.”

“Hai anh có thân nhau không?”

Ian ngập ngừng. “Trong chừng mực nào đây,” anh thận trọng đáp.

“Tại sao anh không sống với ông bác ở Georgebury này?”

Ian gật gù. “Anh cũng muốn lắm chứ, nhưng bác ấy nghiện rượu. Bác ấy tử tế đấy, nhưng lại không phải là người có thể nuôi nấng con nít được.”

Đây chắc là có chuyện dài dòng đây, tôi bảo đảm là thế. Tôi cũng đoán chắc là Ian không muốn kể lể chuyện này ra. Ít ra là trong lúc này. “Gia đình em thì thế nào?” anh hỏi, thay đổi đề tài đồng thời xác thực luôn cho mỗi nghi ngờ của tôi.

“Mọi người đều tốt,” tôi vừa đáp vừa lồng tay mình vào tay anh. “Bronte, cô cháu gái mười ba tuổi của em, đang gây áp lực buộc mẹ nó, một người ghét đàn ông, phải lập gia đình, thế là Hester đang hẹn hò cùng tay điều hành nhà tang lễ của gia đình em. Con bé cháu gái còn lại thì lại muốn trở thành Lady Gaga khi nó lớn. Bố mẹ em có thể là căm ghét nhau, mà cũng có thể là yêu nhau đây, tùy ngày. Em trai em hút bồ đề, quan hệ lãng nhãng và không có chí tiến thủ gì cả, còn tuần trước thì em bắt gặp ông nội trong bồn tắm cùng bạn gái của ông.”

Ian cười toe toét, làm tôi choáng ngợp, tôi đúng là một cô bạn gái rẻ tiền. “Nhân đề cập đến ông nội em,” Ian nói. “Ở Greenledge có một viện bảo tàng đấy, em biết chứ?”

“Có chứ ạ. Toàn bộ đám trẻ con ở Vermont như bọn em đều bị lôi đến đây vào năm lớp năm. Bảo tàng Thủ công Mỹ nghệ Hoa Kỳ chứ gì?”

Ian gật đầu. “Họ đang triển lãm về David Morelock. Anh đã mua vé cho buổi mở màn. Anh nghĩ bọn mình có thể đi cùng với ông em đấy.”

Tôi ngược nhìn Ian, miệng từ từ há ra. “Ian... cảm ơn anh!”

“Có gì đâu em.”

“Không... cảm ơn thật đấy! Chuyện này... ông nội em sẽ... anh biết sao không? Anh sẽ được ‘vui vẻ’. Ngay lúc này, quý ngài ạ.”

“Ừ thì, nếu em muốn thế,” dứt lời, anh kéo tôi lại gần và luồn tay xuống dưới tấm áo khoác nỉ của tôi, và mặc dù trời thì lạnh cóng rồi đến nửa chừng lại bắt đầu mưa, nhưng chúng tôi vẫn có thể ấm áp bên nhau. Thật sự ấm áp đấy.

“THẾ RA ANH ĐANG HẸN HÒ VỚI NÓ,” vài ngày sau ông nội nói. Chúng tôi đang dùng bữa tối sớm trước khi khởi hành đi đến buổi triển lãm hồi tưởng về quá khứ của David Morelock.

“Vâng thưa ông,” Ian đáp.

“Vói đủ dự định đáng trân trọng và những thứ vớ vẩn chứ gì?”

“Kìa Noah,” bà Jody nói với vẻ trách móc. Bà đã trở thành khách thường xuyên của chúng tôi dạo gần đây.

Ian không nói gì, chỉ nhìn tôi. Đôi mắt anh nheo nheo, làm cho cái phần đàn bà trong tôi quặn quéo vì hạnh phúc. *Còn mấy tiếng nữa mới tới giờ đi ngủ nhỉ? Betty Boop bần khoăn. Còn nhiều lắm,* tôi đáp.

“Anh phải đối xử với nó cho đàng hoàng,” ông nội bảo ban, chĩa nĩa ăn của ông vào Ian. “Vói lại không hôn hít gì trước mặt tôi đây. Đây là nhà tôi. Tôi có luật lệ của tôi, anh bạn trẻ à.”

“Ôi, làm ơn cho,” tôi nói. “Cháu cũng có luật của cháu nữa cơ, luật đấy bao gồm không được sử dụng phòng tắm của cháu.”

“Cô có bao giờ xài cái bồn tắm ấy đâu,” ông nội nói, liếc mắt nhìn Jody khế cười.

“Và từ giờ thì cháu sẽ không bao giờ xài nữa,” tôi đáp.

Jody bật cười. “Chúng ta nên chuẩn bị đi thôi chứ nhỉ? Ian này, buổi triển lãm mở màn lúc mấy giờ thế?”

“Bảy giờ ạ,” Ian đáp. Anh nhìn sang tôi. “Cảm ơn về bữa tối nhé, Callie.”

Tôi mỉm cười, vói chân ra chạm vào chân Ian. Úi. Nhưng thay vào đó lại là cái chân giả của ông nội, chuyển sang bên trái tí... đây rồi. Ian ít khi được ăn bữa ăn gia đình. Tôi hy vọng sẽ thay đổi được điều đó.

CŨNG GIỐNG NHƯ BAO VIỆN BẢO TÀNG KHÁC, Bảo tàng Thủ công Mỹ nghệ Hoa Kỳ mang trong mình chất tĩnh lặng và thiêng liêng. Trong khu sảnh ngoài rộng lớn, một tấm ảnh đen trắng to tướng của ông David Morelock được trưng ra, gương mặt đầy nếp nhăn của ông mãi mê chăm chú khi ông đang phác thảo trên một tấm gỗ. *Cháu cảm ơn ông lần nữa về chiếc ghế ạ, tôi thầm nói, một thứ gì nghèn nghẹn dâng lên trong họng. Cháu hy vọng ông có thể thấy được là chiếc ghế ấy vẫn còn mang ý nghĩa to lớn với cháu đến thế nào.*

Liếc sang ông nội, tôi thấy mặt ông ủ rũ. “Thôi,” ông nói mà không nhìn sang tôi. “Ta và Jody sẽ đi lòng vòng. Hẹn gặp lại trẻ các người trong một giờ nữa nhé?”

“Được thôi ông,” tôi đáp. Tôi đưa tay sang đặt lên cánh tay ông, thế là ông bóp nhẹ tay tôi.

“Đây quả là một ý tưởng hay,” ông cộc lốc nói, hất hàm về phía Ian.

“Rất hân hạnh ạ,” Ian đáp.

Chúng tôi nhìn theo hai người họ bỏ đi, bàn tay Jody đặt trên cùi chỏ ông nội, ông thì đang chống gậy, lần đầu tiên đấy. “Em mừng là ông quen Jody,” tôi lặng lẽ nói. “Ông không còn lại được bao nhiêu bạn bè nữa.”

“Ông bao nhiêu tuổi rồi?” Ian hỏi.

“Tám mươi tư,” tôi đáp, một nỗi buồn man mác vẫn nghèn nghẹn nơi cổ họng.

“Ông rất thương em đấy,” Ian nói.

Tôi ngược nhìn anh mà mỉm cười, xua tan đi bao nỗi ưu sầu. “Thôi. Ta đi xem xem liệu có thứ gì đẹp như chiếc ghế của em không nào,” tôi đề nghị, thế là chúng tôi bước đi.

Mỗi một vật dụng bàn ghế đều được chiếu sáng từ bên trên, càng củng cố thêm cho bầu không khí như trong nhà thờ. Buổi triển lãm được đông người đến dự, và người ta khe khẽ thì thầm với vẻ kinh ngạc đúng mức. Những tấm biển nhỏ mô tả mỗi vật dụng - *Bàn cho người hầu, 1984, gỗ sồi và lim, được làm cho gia đình Glidden ở Bennington, Vermont, đồ gỗ bằng kỹ thuật ghép mộng...* Bàn

phòng ăn, gỗ thích nổi vân khảm gỗ gu, 1993, được làm cho Edwin Whitney, tại New York, thành phố New York.

Còn có những băng ghế dài, những chiếc tủ nhỏ, ghế để bếp, bàn kê góc tường. Mỗi một món đều độc đáo, mỗi món dường như đều tỏa ánh hào quang, những đường nét sắc cạnh cùng vẻ rắn chắc tự chúng tạo nên một cảm giác chắc chắn. Ông Morelock quả thực có tài.

Cuối khu vực trưng bày là điểm hoàn thiện sự vinh quang của buổi triển lãm... những chiếc ghế đu. Có bốn chiếc, được sắp đặt như thể đang đặt trên hiên nhà, đang chờ một gia đình nào đó ngồi xuống mà thư giãn.

“Đẹp quá,” Ian thì thầm. Tôi gật gù. “Nhưng không có cái nào đẹp bằng ghế của em cả,” anh nói thêm với một nụ cười nhẹ.

“Anh nói phải. Và hình như là chiếc ghế của em cũng là chiếc cuối cùng ông ấy làm ra.”

Một phụ nữ tóc bạc ngắn ngắn đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh tôi, hai tay phe phẩy như một con chim ruồi. “Cô vừa nói là cô sở hữu một chiếc ghế đu của David Morelock phải không?” bà ta hỏi.

“Phải ạ,” tôi đáp, hơi chút xiu tự mãn.

“Chiếc cuối cùng ông ấy làm ra phải không?” bà ta hỏi, rồi liếc mắt sang Ian. “Xin lỗi tôi đã chen ngang nhé. Tôi là Colleen McPhee, phụ trách bảo tàng này.”

“Rất vui được làm quen với bà,” tôi nói. “Buổi triển lãm thật đẹp quá.”

“Thế cô có chiếc ghế cuối cùng đó ư? Chắc không?”

“Tôi nghĩ là thế,” tôi đáp. “Ông Morelock tặng cho tôi ba ngày trước khi ông qua đời. Ông nội tôi bảo đây là chiếc cuối cùng.”

“Dưới ghế có đánh số đây,” bà ta nói.

“Mười bốn,” tôi xác nhận.

“Ôi Chúa ơi,” bà ta thốt lên. “Là nó rồi. Đúng là cô đang sở hữu chiếc ghế cuối cùng rồi đây.” Bà ta hít thật sâu, như thể để trấn tĩnh sau khi nghe thấy tin này. “Chúng tôi sẽ rất, rất quan tâm đến việc mua lại chiếc ghế của cô.”

Tôi mỉm cười. “Rất tiếc. Tôi sẽ không bao giờ bán đâu.”

Bà ta quả quyết mỉm cười đáp lại, quả là một người phụ nữ đang đeo đuổi nhiệm vụ. “Chúng tôi có quỹ thu mua đồi dào lắm đây, thưa cô...”

“Grey ạ,” tôi đáp. “Callie Grey. Ghế không phải để bán đâu ạ.”

“Tôi có thể chào giá hai trăm nghìn đô cho cô ngay tại đây.”

“Ái chà chà!” tôi buột miệng. Hai mươi lăm nghìn đô là bằng tiền đặt cọc cho cả một ngôi nhà đấy! Nhưng dù cho con số có kinh ngạc đến thế nào, tôi vẫn biết rằng mình sẽ không bao giờ làm vậy. “Số tiền rất lớn, nhưng ghế không phải để bán đâu ạ,” tôi nói với bà phụ trách bảo tàng. “Dù sao cũng cảm ơn bà.” Ian cúi gằm xuống mỉm cười.

Khuôn mặt bà phụ trách xỉ xuống. “Được thôi,” bà ta nói, giọng đã kém nhiệt huyết thấy rõ. “Thế này nhé, nếu có khi nào cô đổi ý, thì chúng tôi rất vinh hạnh có cơ hội được mua lại chiếc ghế.”

“Thưa bà,” tôi nói, “có lẽ bà sẽ thích được gặp ông nội tôi đấy. Noah Grey chủ xưởng Con Thuyền Noah. Bà đã từng nghe đến ông ấy chưa ạ?”

“Cô đùa đấy à! Noah Grey đang ở đây ư?”

Tôi chỉ tay qua hướng ông nội và Jody đang đứng, đang chiêm ngưỡng một chiếc ghế để bếp. “Là cái ông có râu trắng đang chống gậy kia kia,” tôi nói.

“Cảm ơn nhé!” bà ta nói rồi quay vút đi. “Rất vui được gặp cô!” Chúng tôi nhìn theo khi bà ta tiếp cận ông tôi nói gì đấy, rồi đặt tay lên ngực, rõ ràng là đang bộc lộ tình cảm.

“Em khéo ứng xử quá,” Ian nhận định.

“Chẳng phải em là người quảng giao ư?” tôi hỏi.

Anh cười nửa miệng, cho thấy mình vẫn ghi nhớ cuộc thảo luận be bé giữa chúng tôi vài tuần trước. “Anh chưa bao giờ thấy em ngồi vào ghế của em cả,” anh bình luận. “Tại sao thế?”

Tôi liếc nhìn lên Ian, rồi nhìn lại vật trưng bày. “Kiểu như là em đang để dành nó ấy mà, em nghĩ thế.”

“Để dành cho việc gì?” Ian hỏi.

Tôi ngập ngừng. “Ừm... chỉ là để cho... em chẳng biết nữa.” *Cho đến lúc nào em giành được nó.* Tôi luồn tay mình vào tay Ian, anh nhìn tôi, khi nào cũng có vẻ hơi giật mình - và hạnh phúc - khi tôi bày tỏ một tình cảm nào đó với anh.

Tim tôi gần như nhói lên. Kiễng chân lên, tôi hôn vào má Ian. “Em thích anh, Ian McFarland à,” tôi nói.

Mắt anh nheo nheo. “Anh hy vọng là thế.”

“Mà tất nhiên là anh cũng thích em nữa,” tôi trêu.

“Phải,” anh đồng tình. “Nhìn em buồn cười lắm.”

“Như con khi trong rạp xiếc ấy phỏng?”

“Chính xác.”

Tôi thụi vào vai anh. “Em cá là anh chẳng bao giờ ngờ mình lại cặp kè với cô nàng khùng điên trong Sở Giao thông Đường bộ đâu.”

“Nếu có kèo đó thì em thắng rồi đấy,” anh bông đùa đáp.

Tôi ngừng lời. “Anh đã nghĩ gì về em, vào ngày hôm đấy ấy?”

“Anh nghĩ em là con nghiện.” Anh cười toe.

“Hay quá nhỉ Ian! Em phải dạy cho anh biết nói dối chút ít mới được.”

“Ê, hợp lý thôi mà. Rõ ràng khi đấy em đang bị kích động và rất là... đứng ngồi không yên.”

“Hiểu rồi, ngài Spock thông thái ạ,” tôi làu bàu.

“Em không thể thôi ngo nguậy, nói không hết được một câu. Anh tưởng em cần phải làm một liều ấy chứ.”

“Đồ dẻo mềm,” tôi lẩm bẩm.

Ian siết tay tôi. “Anh cũng nghĩ là em có mái tóc thật đẹp. Với lại anh thích đôi tai em.”

Tại à. Ai mà biết được tiếp theo đám đàn ông còn mê mẩn gì nữa đây? Một nụ cười lại nở, bắt đầu từ mắt anh và ở nguyên nơi ấy, khiến cho màu xanh biếc kia trở nên ấm áp và đáng yêu như bầu trời tháng Chín.

“Thế còn về xu hướng đáng sợ muốn biểu lộ tất tần tật cảm xúc của em thì sao hả Ian?” tôi trêu. “Cái con ‘tình cảm lâm li tiêu chảy’ của em như cách anh gọi ấy. Dường như anh có vẻ ghê tởm nó lắm kia, em nhớ là thế.”

“Phải,” Ian đáp, nâng bàn tay tôi lên mà sẫm soi. “Anh có ghê thật. Nhưng dù sao chỉ là thoát đầu thôi.”

Tôi chờ được nghe thêm. Một cặp đôi khác đi qua chúng tôi, rúc ra rúc rích về một chiếc tủ ngăn kéo mà họ ước có đủ tiền để mua.

“Nhưng rồi sau đấy thì sao?” tôi hỏi gợi ý sau khi chờ mãi mà không thấy gì.

“Nhưng rồi anh bắn khoản...” Ian ngập ngừng.

“Bắn khoản gì vậy Ian?” tôi hỏi. Anh không trả lời. “Bắn khoản liệu việc khóc lóc trong Sở Giao thông Đường bộ sẽ thế nào à? Bởi vì em bảo đảm người ta sẽ rất sẵn lòng sắp xếp cho chuyện đó đấy. Sự thật là đa số chúng ta đều khóc mà. Rồi khỏi nơi ấy mà đôi mắt khô cong... là may mắn lắm đấy.”

Thình lình Ian nhìn thẳng vào mắt tôi, đập vào tôi một luồng xanh biếc rần rật. “Anh bắn khoản là nêu cứ... giải tỏa hết mọi chuyện thì sẽ như thế nào.” Anh rời mắt khỏi tôi. “Mặc dù anh nghĩ em có chút điên rồ, nhưng anh cũng có phần ngưỡng mộ em nữa đấy. Vì em đã rất... mở lòng. Và thành thật.” Anh lại nhìn tôi và dịu dàng hơn. “Vói lại ừm... còn đầy sức sống nữa.”

Nhận thấy miệng mình đang há hết cả ra, tôi ngậm ngay lại.

Ngày hôm đấy đã là một trong những ngày tồi tệ nhất trong quãng đời trưởng thành của tôi. Ấy vậy mà Ian lại tìm được điều gì đấy để mà ngưỡng mộ ở đó.

“Cảm ơn anh,” tôi nói khẽ.

“Có gì đâu em,” anh lặng lẽ đáp lại.

“Callie! Phải cô vừa chỉ cho con chó dừ kia qua nói chuyện với tôi đây phỏng?” ông nội khập khiễng tiến đến chỗ tôi, Jody đi theo ngay bên cạnh.

Tôi rùng mình thoát khỏi cơn mơ màng. “Ồ, phải, là cháu chỉ đây. Theo cháu hiểu thì ông thấy xúc động tràn trề chứ gì.”

“Có vài đứa cháu gái cần phải học cách ngậm mồm ngậm miệng lại,” ông càu nhàu. “Nhưng chúng có chịu ngậm lại cho đâu.”

“Có vài đứa cháu gái cần phải bóp cổ ông nội trong lúc ngủ,” tôi đáp trả. “Nhưng chúng có chịu làm thế cho đâu. Nhưng biết đâu rồi chúng sẽ làm, cho nên ông ạ, cẩn thận đấy.”

“Người ta muốn một chiếc ca nô cho bộ sưu tập của họ,” Jody giải thích. “Noah, đấy là lời khen đấy.”

“Tôi có cần khen đâu,” ông làu bàu.

“Ồ hô hô,” tôi nói. “Ông đang phồng mũi lên kia. Thừa nhận đi.”

“Im mồm đi. Phải lễ phép với người lớn chứ.” Ông nội trừng mắt nhìn tôi, nhưng hàm râu ông lại rung rung. Tôi biết chân tướng sự thật mà. Ông rõ ràng không thể hài lòng hơn thế.

Trong suốt quãng đường quay về Ian nắm lấy tay tôi, và chỉ cái cảm nhận là bàn tay mạnh mẽ, ấm nóng của anh đang giữ thật chặt bàn tay tôi cũng đã làm tôi “nóng hết cả người” rồi. Con tim tôi đập phồng và mềm yếu sau những gì Ian vừa nói. Rằng khoảnh khắc tồi tệ nhất của tôi, bằng cách nào đó, đã phơi bày ra chút gì đấy tốt đẹp về tôi. Thật đáng kinh ngạc.

Khi chúng tôi về đến nhà Jody, từ hàng ghế sau khẽ vang lên cuộc đối thoại thậm thụt. “Chắc là ta sẽ ở lại đây thôi, Callie,” ông nội nói.

Tôi xoay mình ra sau. Ngay cả trong không gian gần như tối đen, tôi cũng có thể trông thấy ông nội mình đỏ mặt. “Được ạ,” tôi đáp, không muốn chọc quê ông gì cả. “Gặp ông ngày mai nhé.”

Ông nội nhìn sang Ian. “Cảm ơn,” ông gầm gè. “Mà nếu như anh ở lại nhà, thì nhớ làm sao biến mất đi cho trước khi tôi về đến đây. Có thể anh là người tốt thật, nhưng con bé này là cháu tôi, còn tôi thì lại không muốn bị cái sự thật rằng nó đã trưởng thành dúi thẳng vào mặt.”

“Này ông, hai chữ thôi nhé,” tôi nói. “Bồn. Tắm. Hiểu chưa?”

Jody cười phá lên, còn ông thì mở cửa xe ra. “Làm sao anh chịu nổi nó quá là một điều bí ẩn đấy,” ông lau bàu với Ian, nhưng lại với tay sang bẹo cằm tôi. “Ngủ ngon nhé, hai đứa nhỏ.”

“Cảm ơn vì một buổi tối thật tuyệt vời nhé Ian,” Jody nói.

“Cháu rất sẵn lòng,” Ian đáp. Chúng tôi chờ cho đến khi hai người đi vào trong nhà Jody, sau đấy mới quay về nhà tôi. Khi chúng tôi về đến nhà, Bowie đang xoay mòng mòng và sửa loạn xạ, đoạn hít hít lấy giày của Ian bằng tất cả sự thành tâm.

Trước nay Ian chưa từng ở lại đây... ừ thì, rõ ràng là thế, vì ông nội ở nhà luôn mà. Một sự im lặng dịu dàng bao trùm khi chúng tôi nhìn nhau. Tủ lạnh kêu ro ro. Gió giật bên ngoài, một màn mưa lá vàng trút ào ào vào cửa sổ.

“Thôi cũng khá muộn rồi,” tôi cất lời, một ám hiệu toàn cầu cho việc *ra tay đi, cưng à*.

“Ừ,” Ian đáp. Phải rồi. Tôi lại quên mất là mình đang đối phó với ai rồi.

“Anh có muốn ở lại không?” tôi hỏi, nhịp tim hơi tăng nhanh.

“Muốn,” anh chỉ nói có thế.

“Liệu Angie có sao không?”

Ian gật đầu. “Anh đã cho nó ăn trước khi đi, mà sân sau nhà còn có cửa cho chó chui vào nữa.”

Hắn rồi. Ian luôn lo chu toàn mọi việc. “Thế thì,” tôi nói, đột nhiên thấy gương, nhưng rồi anh hôn tôi, đôi môi anh nhẹ nhàng ấm nóng. Không rõ vì sao, nhưng tôi chưa bao giờ ngờ được một người đàn ông có vẻ ngoài như một tay sát thủ người Nga lại hôn tôi... dịu dàng đến vậy. Nếu tôi là kẻ biết đoán ý - mà Chúa trời biết rằng tôi đúng là người như vậy thật - thì có lẽ tôi nghĩ rằng Ian sẽ chỉ hôn tôi như thế này nếu việc ấy thực sự có ý nghĩa, bởi cái cách anh hôn tôi khiến tôi cảm thấy mình... được trân trọng.

Rồi nụ hôn thay đổi, trở nên nóng bỏng, mạnh bạo hơn, hai tay anh trượt xuống kéo tôi sát vào anh, anh thật nóng ấm và tuyệt diệu...

“Lên lầu đi anh,” tôi thì thầm, nắm lấy tay Ian, dẫn anh lên phòng tôi, đóng cửa lại trước khi Bowie kịp chui vào. “Qua giường ông nội mà ngủ,” tôi nói với chú chó của mình qua khe cửa, Bowie rên rỉ, nhưng cũng lững thững bỏ đi.

Căn phòng tôi đen trừ ánh trăng tràn vào qua cửa sổ hướng Đông. Ian đứng đấy, chờ đợi, nhìn ngắm tôi. Tôi bỏ giày ra. “Ngồi đi,” tôi thả thê. Ian đi về phía giường tôi, nhưng tôi cầm lấy tay anh mà ngăn lại. “Ngồi đi,” tôi lặp lại, chỉ tay về phía chiếc ghế đu Morelock.

Ian nhìn chiếc ghế, rồi lại quay sang tôi. Tim tôi đập thình thịch. Tôi khẽ gật đầu, đoạn cắn môi khi anh đi sang phía ghế. Anh ngồi xuống, hai tay đặt trên tay ghế trơn bóng được khắc chạm. Trời ơi, trông anh thật tuyệt vời trên chiếc ghế ấy! Như thể đọc được ý nghĩ của tôi, anh mỉm cười, khiến con tim tôi nhảy vọt về phía anh.

“Lại đây em,” anh nói và tôi làm theo, ngồi vào lòng Ian. Chiếc ghế không phản kháng gì, vì được một nghệ nhân bậc thầy tạo nên, hai cánh tay Ian ôm trọn vẹn lấy tôi, nhẹ nhàng đung đưa ghế, má anh áp sát cổ tôi, nép chặt vào mạch đập dồn dập của tôi. Chúng tôi cứ ngồi như thế thật lâu, ôm chặt lấy nhau trên chiếc ghế Morelock, những ngón tay tôi ve vuốt mái tóc vàng mềm mại của Ian, lần theo những nếp nhăn nơi đuôi mắt anh. Rồi tay anh lần lên, từ từ cởi bỏ nút áo của tôi, anh hôn lên phần da thịt được phơi trần. Hai tay tôi chuyển xuống nơi những bắp thịt căng cứng trên vai anh, cảm giác ngọt ngào, tan chảy ấy lan tỏa khắp trong tôi khi anh chậm chậm đẩy áo tôi rời khỏi vai, những ngón tay anh lần theo làn ren trên áo ngực của tôi. Khi môi chạm môi, không khí thay đổi, đột nhiên trở nên nóng bỏng và gấp gáp và thèm khát. Ian bế tôi lên rồi đứng dậy, chiếc ghế đu đưa không một tiếng động khi anh đứng lên và ẵm tôi ra giường, ánh trăng trong vắt sáng bừng hoàn hảo, chỉ có tiếng gió thổi và hai chúng tôi, tất cả làm nên những âm thanh nhẹ nhàng êm dịu của hai con người đang yêu.